Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 26 januari 2017 **

”Överklagande — Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — De belgiska, tyska, franska, italienska, nederländska och österrikiska marknaderna för badrumsutrustning — Samordning av försäljningspriser och utbyte av känsliga affärsuppgifter — Förordning (EG) nr 1/2003 — Artikel 23.2 — Tak på 10 procent av omsättningen — Motiveringsskyldighet — Skydd för berättigade förväntningar”

I mål C-611/13 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 26 november 2013,

Hansa Metallwerke AG, Stuttgart (Tyskland),

Hansa Nederland BV, Nijkerk (Nederländerna),

Hansa Italiana Srl, Castelnuovo del Garda (Italien)

Hansa Belgium, Asse (Belgien),

Hansa Austria GmbH, Salzburg (Österrike),

företrädda av S. Cappellari, H.-J. Hellmann och C. Malz, Rechtsanwälte,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Malferrari och R. Sauer, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Europeiska unionens råd

intervenient i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande A. Tizzano, tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna M. Berger, E. Levits, S. Rodin (referent) och F. Biltgen,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 september 2015,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium och Hansa Austria GmbH har i första hand yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 16 september 2013, Hansa Metallwerke m.fl./kommissionen (T-375/10, ej publicerad, EU:T:2013:475) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken tribunalen ogillade deras talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2010) 4185 slutlig av den 23 juni 2010 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/39092 – Badrumsutrustning) (nedan kallat det omtvistade beslutet). Klagandena har i andra hand yrkat nedsättning av de böter som de påfördes genom nämnda beslut.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 1/2003

2 I artikel 23.2 och 23.3 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 [EG] (EGT L 1, 2003, s. 1) föreskrivs följande:

”2. Kommissionen får genom beslut ålägga företag och företagssammanslutningar böter, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) överträder artikel 81 eller artikel 82 [EG] …

…

För varje företag och företagssammanslutning som deltagit i överträdelsen får böterna inte överstiga 10 % av föregående räkenskapsårs sammanlagda omsättning.

…

3. När bötesbeloppet fastställs, skall hänsyn tas både till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått.”

2006 års riktlinjer

3 I punkt 2 i riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003 (EUT C 210, 2006, s. 2) (nedan kallade 2006 års riktlinjer) anges att kommissionen vid fastställandet av böterna ”ska beakta överträdelsens allvar och varaktighet” och att ”[b]öterna [inte] får … överskrida de gränser som anges i artikel 23.2 andra och tredje stycket i förordning nr 1/2003”.

4 I punkt 37 i 2006 års riktlinjer anges följande:

”I riktlinjerna för beräkning av böter beskrivs en allmän metod för att fastställa böter, men kommissionen har rätt att avvika från denna metod eller från de gränser som fastställs i punkt 21 om omständigheterna i ett enskilt ärende kräver det eller om det krävs för att uppnå en tillräcklig avskräckande effekt.”

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

5 Bakgrunden till tvisten återges i punkterna 1–34 i den överklagade domen och kan sammanfattas enligt följande.

6 Klagandena är krantillverkare.

7 Den 15 juli 2004 informerade Masco Corp. och dess dotterbolag, däribland Hansgrohe AG, som tillverkar kranar, och Hüppe GmbH, som tillverkar duschväggar, kommissionen om att det förekom konkurrensbegränsande samverkan inom sektorn för badrumsutrustning. Samtidigt ansökte nämnda bolag om att beviljas immunitet mot böter i enlighet med kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete) eller, i vart fall, att de böter som kunde komma att påföras dem skulle sättas ned.

8 Den 9 och den 10 november 2004 genomförde kommissionen oanmälda inspektioner hos flera bolag och nationella branschorganisationer verksamma inom sektorn för badrumsutrustning. Kommissionen, som under perioden 15 november 2005–16 maj 2006 hade skickat skrivelser med begäran om upplysningar till nämnda bolag och organisationer, däribland klagandena, utfärdade den 26 mars 2007 ett meddelande om invändningar, vilket delgavs klagandena.

9 Kommissionen antog det omtvistade beslutet den 23 juni 2010, efter det att ett muntligt hörande hade hållits den 12–14 november 2007, en skrivelse med en redogörelse för de faktiska omständigheterna hade skickats den 9 juli 2009, och begäran om ytterligare upplysningar skickats till bland andra klagandena. I detta beslut fastställdes att det inom sektorn för badrumsutrustning förelåg en överträdelse av artikel 101.1 FEUF och artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3). Enligt kommissionen hade 17 företag deltagit i överträdelsen under olika perioder från den 16 oktober 1992 till den 9 november 2004, och denna överträdelse hade bestått i ett antal konkurrensbegränsande överenskommelser eller samordnade förfaranden i Belgien, Tyskland, Frankrike, Italien, Nederländerna och Österrike. De produkter som omfattades av den konkurrensbegränsande samverkan var enligt kommissionen badrumsutrustning inom någon av följande tre produktgrupper: kranar och tillbehör, duschväggar med tillbehör samt sanitetsporslin.

10 Vad beträffar klagandenas deltagande i den konstaterade överträdelsen påpekade kommissionen för det första att även om klagandena under överträdelseperioden huvudsakligen hade sysslat med tillverkning av kranar, hade de mot bakgrund av att de deltagit i hemliga möten som ägt rum i olika samordningsorgan i vilka de var medlemmar, inte desto mindre kännedom om de olika produkter som omfattades av överträdelsen. Vad för det andra gällde den konkurrensbegränsande samverkans

geografiska omfattning, fann kommissionen att klagandena hade deltagit i möten i fem av de sex medlemsstater där det konstaterats att överträdelser hade ägt rum fram till år 2002, nämligen i Belgien, Tyskland, Italien, Nederländerna och Österrike. Såvitt avsåg Frankrike noterade kommissionen att det förvisso förelåg en överträdelse från år 2002, men att klagandena under detta år hade avbrutit sitt deltagande i den berörda nationella branschorganisationen. Med hänsyn till olika upplysningar och bevis ansåg emellertid kommissionen att klagandena rimligen måste ha anat att de konkurrensbegränsande förfaranden som kännetecknade den konstaterade överträdelsen hade verkningar i Frankrike. Kommissionen slog således fast att klagandena inte kunde vara ovetande om den aktuella överträdelsens allmänna räckvidd och väsentliga särdrag.

11 Av dessa skäl påförde kommissionen i artikel 2 första stycket punkt 5 i det omtvistade beslutet klagandena böter med ett belopp på totalt 14 758 220 euro.

12 Vid beräkningen av dessa böter grundade sig kommissionen på 2006 års riktlinjer.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

13 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 8 september 2010 väckte klagandena talan vid tribunalen om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. De åberopade därvid sex grunder. Som första grund gjorde klagandena gällande att kommissionen hade gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och en oriktig bedömning såvitt avsåg det maximala bötesbelopp som kunde åläggas enligt artikel 23.2 andra stycket i förordning nr 1/2003. Den andra grunden avsåg ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar. Såvitt avsåg den tredje grunden gjorde klagandena gällande att artikel 23.2 i denna förordning i förening med 2002 års meddelande om samarbete hade åsidosatts, vilket ledde till den felaktiga beräkningen av bötesbeloppet. Klagandena gjorde som fjärde grund gällande att kommissionen hade åsidosatt principen om förbud mot retroaktiv tillämpning. Den femte grunden avsåg åsidosättande av principen inget brott utan lag som följer av artikel 23.2 i förordning nr 1/2003. Som sjätte grund gjorde klagandena slutligen gällande att kommissionen hade åsidosatt legalitetsprincipen med avseende på det administrativa förfarandet samt rättssäkerhetsprincipen.

14 I andra hand yrkade klagandena nedsättning av det ålagda bötesbeloppet.

15 Genom den överklagade domen ogillade tribunalen talan i dess helhet.

Parternas yrkanden

16 Klagandena har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den del det avser klagandena,

— i andra hand sätta ned bötesbeloppet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och

— i sista hand, upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen för ny prövning.

17 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet,

— i andra hand, för det fall den överklagade domen delvis upphävs, ogilla talan, och

— förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

18 Till stöd för sitt överklagande har klagandena åberopat tre grunder. Som första grund har det gjorts gällande att tribunalen åsidosatte principen att straff och sanktioner ska vara individuella. Den andra grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Klagandena har som tredje grund gjort gällande att principen om skydd för berättigade förväntningar åsidosattes.

Den första grunden: Åsidosättande av principen att straff ska vara individuella

Parternas argument

19 Genom sin första grund har klagandena gjort gällande att tribunalen, bland annat i punkt 87 i den överklagade domen, åsidosatte principen att straff ska vara individuella.

20 Klagandena anser nämligen att kommissionengjorde en felaktig rättstillämpning när den, enligt artikel 23.2 i förordning nr 1/2003, utövade sin behörighet att fastställa bötesbeloppet, eftersom den tillämpade 2006 års riktlinjer för att fastställa det bötesbelopp som påfördes klagandena.

21 Den allmänna beräkningsmetod som anges i dessa riktlinjer leder nämligen till att det tak på 10 procent som föreskrivs i artikel 23.2 i förordning nr 1/2003 regelmässigt överskrids, särskilt för icke diversifierade enproduktsföretag. Tillämpningen av denna metod får således till resultat att kriterierna i artikel 23.3 i förordning nr 1/2003, avseende hur länge företagens överträdelser pågått och hur allvarliga de kan anses vara, inte beaktas på tillbörligt sätt. Sålunda strider tillämpningen av dessa riktlinjer, i än högre grad än riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 [EKSG] (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallade 1998 års riktlinjer), mot principen att straff ska vara individuella.

22 Klagandena har anfört att tribunalen, enligt artikel 31 i förordning nr 1/2003, har obegränsad behörighet att ersätta kommissionens bedömning med sin egen bedömning och sålunda upphäva, sätta ned eller höja de böter som kommissionen påfört. Klagandena har även hänvisat till tribunalens dom av den 16 juni 2011, Putters International/kommissionen (T-211/08, EUT:T:2011:289) och till kommissionens beslut av den 28 mars 2012 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/39.452 – Beslag till fönster och fönsterdörrar) (nedan kallat beslutet av den 28 mars 2012). De anser att det följer av denna dom och av detta beslut att när kommissionen har begått ett fel i samband med att den utövat sin behörighet att fastställa bötesbeloppet, är tribunalen själv skyldig att inom ramen för sin obegränsade behörighet göra en självständig beräkning av böterna, på grundval av de specifika omständigheterna i fallet.

23 Tribunalen underlät emellertid, i punkt 87 i den överklagade domen, att företa en sådan bedömning. Istället nöjde den sig med att – felaktigt – hänvisa till rättspraxis avseende förenligheten av 1998 års riktlinjer med principen att straff ska vara individuella, och intog därvid ståndpunkten att denna rättspraxis var giltig fullt ut vad gällde tillämpningen av 2006 års riktlinjer.

24 Kommissionen anser att denna grund inte kan tas upp till sakprövning och att överklagandet under alla omständigheter inte kan bifallas på denna grund.

Domstolens bedömning

25 I sin första grund har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkt 87 i den överklagade domen, åsidosatte unionsrätten, bland annat principen att straff ska vara individuella, när den underlät att göra en självständig beräkning av böterna och fann att taket på 10 procent av omsättningen som föreskrivs i artikel 23.2 i förordning nr 1/2003, och domstolens rättspraxis avseende detta tak – vilken utarbetats mot bakgrund av 1998 års riktlinjer – ägde tillämpning vid fastställandet av böter som åläggs i enlighet med 2006 års riktlinjer. Enligt klagandena fäste således inte tribunalen något avseende vid att en tillämpning av dessa senare riktlinjer dels innebär att överträdelsernas allvar och varaktighet inte beaktas i tillräcklig utsträckning vid beräkningen av böterna, dels får till följd att taket på 10 procent av omsättningen regelmässigt överskrids vad gäller icke diversifierade enproduktsföretag.

26 Domstolen konstaterar att tribunalen härvid inte gjorde sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning.

27 Såsom tribunalen korrekt konstaterade i punkt 87 i den överklagade domen följer det nämligen av domstolens fasta rättspraxis att den omständigheten att vissa faktorer såsom överträdelsens allvar och varaktighet faktiskt inte påverkar det bötesbelopp som åläggs, på grund av att det tak på 10 procent av omsättningen som anges i artikel 23.2 andra stycket i förordning nr 1/2003 tillämpas, endast är följden av att denna övre gräns tillämpas på detta slutliga belopp (se, bland annat, dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 279, och dom av den 12 juli 2012, Cetarsa/kommissionen, C-181/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:455, punkt 81).

28 Syftet med denna övre gräns är nämligen att förhindra att företag påförs bötesbelopp som det kan förutses att företagen inte kan erlägga, som fastställs med hänsyn till företagens storlek, om än endast ungefärligt och ofullständigt, mot bakgrund av deras totala omsättning (dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 280, och dom av den 12 juli 2012, Cetarsa/kommissionen, C-181/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:455, punkt 82).

29 Det är således fråga om en gräns som på ett likartat sätt är tillämplig på samtliga företag och som fastställts i förhållande till storleken på vart och ett av företagen, i syfte att undvika orimligt höga och oproportionerliga böter. Denna övre gräns har således ett syfte som är skilt från och självständigt i förhållande till syftet med kriterierna avseende överträdelsens allvar och varaktighet (dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkterna 281 och 282, och dom av den 12 juli 2012, Cetarsa/kommissionen, C-181/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:455, punkt 83).

30 Härav följer att domstolen inte kan godta vare sig argumentet att det på grund av tillämpningen av den maxgräns som föreskrivs i artikel 23.2 i förordning nr 1/2003 inte togs tillräcklig hänsyn till överträdelsens allvar och varaktighet, eller argumentet att denna gräns genom 2006 års riktlinjer, i motsats till vad som var fallet med 1998 års riktlinjer, regelmässigt överskrids vad gäller icke diversifierade enproduktsföretag.

31 Även under antagandet att det belopp som utgör mellanled i beräkningen av böter som ska åläggas företag som saluför ett fåtal produkter oftare överskrider den maxgräns som föreskrivs i artikel 23.2 i förordning nr 1/2003 när kommissionen tillämpar 2006 års riktlinjer än när den tillämpar 1998 års riktlinjer, påverkar inte detta lagenligheten av att tillämpa denna gräns, vilken domstolen har utgått från vad gäller böter som ålagts såväl enligt de förstnämnda riktlinjerna som enligt de sistnämnda.

32 Tribunalen kan således inte klandras för att den i punkt 87 i den överklagade domen godtog kommissionens beräkning av det bötesbelopp som hade ålagts klagandena, vilken grundade sig på 2006 års riktlinjer, utan att göra en självständig beräkning av dessa böter.

33 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Otillräcklig motivering

Parternas argument

34 Klaganden har i sin andra grund gjort gällande att tribunalens resonemang avseende principen att straff ska vara individuella är behäftat med bristande motivering. Även om tribunalen i punkt 80 och följande punkter i den överklagade domen och särskilt i punkt 87, undersökte vissa av klagandenas argument rörande denna fråga, berörde den inte de argument som klagandena hade framfört med hänvisning till domen av den 16 juni 2011, Putters International/kommissionen (T-211/08, EU:T:2011:289) och i synnerhet de överväganden som återfinns i punkt 75 i denna dom, trots den stora vikt som klagandena lade vid dessa argument. Inte heller hänvisas det i den överklagade domen till de relevanta skälen för beslutet av den 28 mars 2012, vilket innebar att tribunalen inte uttalade sig på dessa punkter.

35 Kommissionen har genmält att tribunalen endast var skyldig att redogöra för de skäl som var av väsentlig betydelse för dess avgörande. Den var inte skyldig att uttala sig om ett *obiter dictum* i en bestämd dom eller om ett senare beslut av kommissionen.

Domstolens bedömning

36 Enligt domstolens fasta rättspraxis innebär inte tribunalens motiveringsskyldighet att tribunalen är skyldig att utforma domskälen så, att samtliga resonemang som parterna i målet fört bemöts vart och ett för sig och på ett uttömmande sätt. Motiveringen kan således vara underförstådd, förutsatt att de berörda får kännedom om skälen till varför tribunalen inte godtog deras argument och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning vid ett överklagande (se, för ett liknande resonemang, bland annat, dom av den 7 januari 2004, Aalborg Portland m.fl./kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 372, och dom av den 9 september 2008, FIAMM m.fl./rådet och kommissionen, C-120/06 P och C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 96).

37 Det ska särskilt anmärkas att tribunalens skyldighet att motivera sina domar inte innebär att den måste motivera den ståndpunkt den intar i ett mål i förhållande till den ståndpunkt den intagit i ett annat bestämt mål som den haft att avgöra, och än mindre i förhållande till ett beslut av kommissionen i ett annat ärende (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 2013, Team Relocations m.fl./kommissionen, C-444/11 P, ej publicerad, EU:C:2013:464, punkt 66, och beslut av den 4 september 2014, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/harmoniseringsbyrån, C-509/13 P, ej publicerad, EU:C:2014:2173, punkt 51).

38 I den överklagade domen redogjorde tribunalen klart och tydligt för skälen till att den inte kunde godta klagandenas argument att kommissionen hade åsidosatt principen att straff ska vara individuella. Överklagandet, i den mån det avser den andra grunden, ska därför ogillas.

Den tredje grunden: Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar

39 Genom sin tredje grund har klagandena gjort gällande att principen om skydd för berättigade förväntningar åsidosattes.

40 Klagandena har i detta avseende anfört bland annat att, vilket framgår av punkt 104 i den överklagade domen, det är ostridigt att kommissionen vid ett flertal tillfällen har åsidosatt förfarandereglerna genom att till andra företag röja affärshemligheter rörande klagandena. I punkterna 102–119 i denna

dom företog emellertid tribunalen en mycket formalistisk prövning av frågan huruvida kommissionen hade iakttagit principen om skydd för berättigade förväntningar, och underlät att ta hänsyn till hur avgörande klagandenas förtroende för kommissionens tjänstemän var i samband med att 2002 års meddelande om samarbete skulle tillämpas.

41 Klagandena har anfört att företag som samarbetar måste kunna förlita sig på kommissionens försäkringar när de avges på ett samstämmigt sätt av tjänstemän som ansvarar för den grupp som handlägger ärendet. Att på sätt som tribunalen gjorde i punkt 115 i den överklagade domen inta ståndpunkten att sådana försäkringar – på grund av att de inte härrör från den behöriga avdelningen vid kommissionen – inte kan ge upphov till sådana berättigade förväntningar strider enligt klagandena mot det allmänna intresset av att överträdelser beivras och mot principen om skydd för berättigade förväntningar.

42 Enligt kommissionen kan överklagandet inte bifallas på denna grund.

Domstolens bedömning

43 I punkterna 110–116 prövade tribunalen huruvida kommissionen hade åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar genom att inte bevilja klagandena nedsättning av de böter som de hade ålagts.

44 I detta avseende gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkt 111 i den överklagade domen påpekade att det följer av domstolens fasta rättspraxis att rätten att göra anspråk på skydd för berättigade förväntningar förutsätter att tre kumulativa villkor är uppfyllda, däribland villkoret att EU-administrationen ska ha avgett försäkringar som är tydliga, ovillkorliga och samstämmiga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2007, AER/Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, punkt 33, och dom av den 16 december 2008, Masdar (UK)/kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punkt 81). Därefter fann tribunalen i punkterna 113–116 att dessa tre villkor inte var uppfyllda i det aktuella fallet.

45 Eftersom klagandenas argument specifikt avser punkt 115 i den överklagade domen, där den bristande behörigheten hos berörda tjänstemän eller avdelningar vid kommissionen att avge sådana försäkringar behandlas, räcker det att konstatera att denna punkt endast inkluderats för fullständighetens skull och att detta argument därför inte kan leda till att den överklagade domen upphävs.

46 Detta argument är således utan verkan.

47 Eftersom överklagandet inte kan bifallas på någon av de grunder som klagandena har anfört ska överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

48 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas.

49 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet ska de förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i detta mål om överklagande.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium och Hansa Austria GmbH ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter